

en saadan Sindets glade Ligevægt er det, jeg ønsker os tilbage . . . vi har den haardt behov. Jeg er nær ved at mene, at den væsentlige Opgave for en Præst — i hvert Fald i vore onde Dage — er den at lære Folk at nyde og elske Livet paa rette Maade, uden Trods og uden Frygt, taknemligt og tilfreds, saadan som det er vor Pligt overfor den, der gav os det. Derfor er heller ingen mig mere imod end den Slags — nu saa stærkt grasserende — Individ, der gør sig interessant for sig selv og andre ved at vandre smægtende om i Verden som vemodsfule Naturer, tungsindige Skygger, hjemløse Sjæle o. s. v., hvad enten det nu er Folk, der formasteligt behager sig i at betragte deres Liv som en lang Korsfæstelse, eller det er disse moderne, blodløse Lømler, der af Overmættelse gaar omkring med permanent Livskvalme og hvert Øjeblik føler Trang til at kaste deres Sjæle op, udgyde deres Inderste, aflægge Bekendelser, — de veed blot aldrig rigtigt, om det skal være i Vorherres eller i en Skøges Skød. Jeg kan ikke være sammen med en saadan Personage, uden at Galden koger i mig. Jeg faar en næsten ustyrlig Lyst til trods mine graa Haar at springe op paa Bordene og af mine Lungers fulde Kraft raabe et trefoldigt Hurra for Livet!“

„Men hvorfor gør De det da ikke!“ udbød Ragnhild med blussende Kinder, ildnet af den Varme, hvortil Pateren efterhaanden havde talt sig op. „Hvorfor raaber De ikke, saa det giver Genlyd i hele Landet? . . . Hvorfor sidder De her og hvisker det blot til mig? Hvorfor tav De igaar ved Mødet? Da havde det været Tid at tale!“

„Nu sværmer De, Frøken Ragnhild! Lyriken tager Dem! De ser mig straks i Aanden som banebrydende Kæmpe, som folkebetvingende Helt. Men synes De virkelig . . . er det virkelig Deres Mening, at jeg skulde give mig til at konkurrere med Hr. Villh. Pram og de andre folkelige Skuespillere? Jeg maatte da nødvendigvis